

Vrijdag 3 april 2020.

Aan de gemeente van Hemmen:

Genade zij u en vrede van Hem die is en die was en die komt...!

Het is 9.00 uur. Ik heb de jongens net uit bed getrommeld, want om 9.30 beginnen hun lessen. Over een half uur moeten deze leerlingen van het thuisonderwijs, die nu nog ver weg in dromenland zijn, dus klaarzitten voor hun computers met camera (die camera heet webcam, weet ik nu). De school heeft duidelijke regels uitgevaardigd over hoe ze erbij moeten zitten: aangekleed en wel: ze mogen geen pyjama aan, hun haren moeten zijn gekamd, ze mogen niet eten of drinken tijdens de lessen, geen mobiel bij de hand hebben en de aanblik van hun kamer moet netjes, schoon en opgeruimd zijn. Ze mogen niet onder de les gestoord worden of zelf wegllopen. Ik was heel tevreden over die instructies: dezelfde als die hier thuis worden gehanteerd! En begrijpelijk dat het voor die docenten ook niet aanlokkelijk is om aan dertig clochards op hun beeldscherm les te geven.

Gisteren was ik ook met camerawerk bezig. Iemand uit onze gemeente die dat heel goed kan, omdat het zijn vak is, heeft namelijk aangeboden om een aantal kleine filmpjes te maken voor volgende week. Met dat aanbod was ik heel blij! Ik dacht al steeds: in de Stille Week waarin we gewend zijn om op donderdag, vrijdag en zaterdag bij elkaar te komen, zou het toch wel heel mooi zijn om een verbinding met u te leggen vanuit onze kerk. Maar hoe? Diensten houden net als anders, maar dan zonder u erbij, in een lege kerk? Sommige collega's doen dat. Maar dat kan ik helemaal niet! En moet je dat wel willen: net doen alsof de kerkdiensten nog hetzelfde zijn, terwijl alles in de wereld anders is dan anders en op zijn kop staat? Maar als we dat niet doen, wat dan? En hoe dat vorm te geven? U begrijpt vast wel mijn worsteling hiermee. Tot het idee van de filmpjes tot me kwam: beelden vanuit onze kerk, vanuit Hemmen: een lezing, een lied, een gebed, orgelspel... vertrouwde elementen, maar anders dan we gewend zijn en gekoppeld aan de situatie van nu: ja... dat zou mooi zijn en passend. En dus zat ik gisteren uit te denken waar ik dan zou moeten staan bij de opnames, wat ik zou zeggen, welk lied er gespeeld zou kunnen worden, enzovoort. Net als vele anderen ben ik deze weken voortdurend bezig met bedenken hoe dezelfde dingen anders kunnen: inventiviteit kost veel energie zei gisteren iemand tegen me. En zo is het ook. Maar het geeft ook energie, want het voert je terug tot de kern van wat je nou eigenlijk wilt doen of doorgeven. Vandaag heb ik overleg met de organist en de cameraman. Van het weekend gaan we het vormgeven, hopelijk wordt het wat!

Ik ga eens kijken bij mijn eigen 'cameramannen'. Nog steeds zonder webcams, want die waren overal uitverkocht en blijken pas half mei weer leverbaar. Ik loop de kamer van de jongste in. Geconcentreerd staart hij met een koptelefoon op naar het scherm. Ik zie allemaal kleine bewegende beeldjes met daarop zijn klasgenoten. Dat is leuk! Die kinderen ken ik alleen nog maar van de klasfoto. En even later zijn docent (ook nog nooit gezien) in een gezellig ingerichte huiskamer. Ik word resoluut de kamer uit gedirigeerd: zoon heeft les en ik moet niet storen. Staat in de richtlijnen. Dan loop ik de kamer van de oudste in. Daar zit hij: in zijn ochtendjas, met een wilde haardos, voeten op tafel, mok thee voor zijn neus, mobiel in zijn hand en naast hem een bord met twee schijven paasbrood met dik roomboter en een kilo poedersuiker. Mijn ogen rollen uit mijn hoofd. "Challenge!", roept hij opgetogen en met pretlichtjes in zijn ogen. "Ik ga alle regels overtreden die er zijn!" Ik kijk in zijn stralende gezicht: hij heeft nog nooit zoveel plezier gehad in school als vanmorgen....

Inventiviteit kost energie, maar geeft ook energie en voert je terug tot je kern. Onze kern als gemeente is de liefde van God, de genade van Christus en de kracht van zijn Heilige Geest.

Daarom groet ik: vrede aan u allen!

Ds. A.E.I. Zaal

